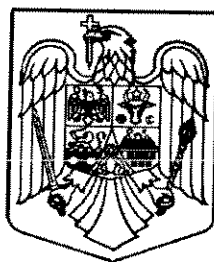

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL
MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂREA nr. 879

din 20 august 2013

Ca urmare a solicitării unor judecători referitoare la exprimarea unui punct de vedere cu privire la dreptul la concediu de odihnă în situația promovării judecătorilor, precum și la interpretarea sintagmei „încetarea activității”, menționată în cuprinsul art. 7 al Regulamentului privind concediile judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 325/2005, cu modificările și completările ulterioare, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a analizat dispozițiile relevante, reținând următoarele:

Dreptul la concediu de odihnă plătit este reglementat chiar în Constituția României, republicată, în cuprinsul art. 41 alin. (2).

În ceea ce îi privește pe judecători și procurori, art. 79 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede că aceștia „beneficiază anual de un concediu de odihnă plătit, de 35 de zile lucrătoare.”

Dispozițiile art. 2 alin. (1) din Regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 325/2005 (denumit în continuare Regulamentul), cu modificările și completările ulterioare, statuează următoarele:

„Judecătorii și procurorii au dreptul anual la un concediu de odihnă de 35 de zile lucrătoare, plătit. Acest drept nu poate forma obiectul vreunei renunțări sau limitări.”

Durata concediului de odihnă este corespunzătoare activității desfășurate timp de un an calendaristic.

În conformitate cu art. 6 alin. (1) din același Regulament, *„pe durata concediului de odihnă judecătorii și procurorii beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât valoarea totală a drepturilor salariale cuvenite pentru perioada respectivă.”*

Dispozițiile art. 7 din Regulament reglementează ipoteza în care judecătorul sau procurorul nu a putut efectua concediul de odihnă în anul calendaristic respectiv, statuând următoarele:

„Art. 7 (1) Dacă judecătorul sau procurorul nu a putut efectua concediul de odihnă, total sau parțial, în anul calendaristic respectiv, din cauza unor motive temeinice, îl poate efectua în cursul anului următor, pe baza programării aprobate de președinții instanțelor judecătorești, sau, după caz, de conducătorii parchetelor. În acest caz, drepturile bănești se suportă din fondurile aferente anului în care se efectuează concediul de odihnă.

(2) Compensarea în bani a concediului de odihnă este permisă numai în cazul încetării activității la instanța sau parchetul la care funcționează judecătorul ori procurorul.”

O primă problemă care s-a ridicat în legătură cu aceste dispoziții este aceea dacă prevederile privind compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat prevăzut de art. 7 din Regulament sunt aplicabile și în cazul judecătorilor care promovează la o instanță superioară sau numai în cazul eliberării din funcția de judecător sau procuror, reglementată de art. 65 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Din examinarea prevederilor regulamentare enunțate rezultă că sintagma „încetarea activității” din cuprinsul art. 7 alin. (2) din Regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor, în cadrul precizat de acest text, se interpretează în sens literal, vizând toate situațiile de încetare a activității judecătorului sau procurorului la instanța sau parchetul la care funcționează, indiferent de cauza care a condus la încetarea respectivă. Aceasta întrucât nu este nicio mențiune specială în sensul că s-ar aplica numai anumitor cauze de încetare.

Având în vedere și principiul potrivit căruia unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă (*„ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus”*), în baza căruia unei formulări generale a normei juridice trebuie să-i corespundă o

aplicare generală a acesteia, fără a face apel la distincții pe care nu le prevede, dispozițiile art. 7 alin. (2) din Regulamentul indicat se aplică în toate situațiile în care judecătorul sau procurorul încetează activitatea la instanța sau parchetul unde funcționează, aceste situații putând fi diverse: promovare, numire într-o altă funcție, eliberare din funcție, transfer.

În absența unei trimeri exprese și limitative la dispozițiile art. 65 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la cazurile de eliberare din funcție, nu se justifică o interpretare care să impună ca dispozițiile art. 7 alin. (2) din Regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor să fie aplicate numai cazurilor de eliberare din funcția de judecător sau procuror, reglementate de art. 65 menționat.

Dispozițiile regulamentare fac referire la „încetarea activității” judecătorului sau procurorului la instanța/parchetul la care funcționează și nu la eliberare din funcție. Or, cazurile de eliberare din funcție sunt doar o parte dintre situațiile în care judecătorul/procurorul își încetează activitatea la instanța/parchetul la care funcționează, astfel cum s-a arătat și anterior.

În **concluzie**, Plenul constată că prevederile privind compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat în anul anterior, respectiv art. 7 alin. (2) din Regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare, pot fi aplicate și în cazul judecătorilor și procurorilor care promovează la instanța ori la parchetul ierarhic superioare, această situație reprezentând implicit și un caz de încetare a activității la instanța ori parchetul de la care promovează.

Dispozițiile menționate se aplică, în cadrul reglementat de alin. (1) al aceluiași articol, în ceea ce privește concediul de odihnă neefectuat în anul calendaristic anterior.

O altă problemă vizează dreptul la concediu de odihnă în situația promovării judecătorilor și procurorilor la instanța sau parchetul ierarhic superioare.

Din interpretarea logică și sistematică a dispozițiilor legale și regulamentare rezultă că, în această situație, în cazul neefectuării concediului de odihnă convenit pentru anul în curs la instanța sau parchetul de la care au promovat magistrații, concediul de odihnă urmează a fi acordat integral de instanța sau parchetul la care judecătorii sau procurorii au fost promovați, aplicându-se dispozițiile art. 12 din Regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor, conform cărora *„Concediul de odihnă neacordat judecătorilor sau procurorilor transferați la o altă instanță ori la un alt parchet, de către instanța sau parchetul de la care s-a efectuat transferul, se va acorda acestora de instanța ori parchetul la care au fost transferați, iar indemnizația de concediu acordată potrivit legii va fi suportată de către cele două instituții implicate, proporțional cu timpul lucrat la fiecare dintre acestea în cursul anului calendaristic respectiv. În același mod se va proceda și în cazul în care concediul de odihnă a fost efectuat înainte de transfer.”*

În caz contrar, ar fi afectat dreptul la concediu, s-ar limita efectuarea acestuia, deși o asemenea îngrădire este expres interzisă de normele juridice menționate și, nu în ultimul rând, ar reprezenta chiar încălcarea legii, câtă vreme judecătorii sau procurorii care au promovat la instanța sau parchetul ierarhic superioare nu ar mai putea beneficia de un concediu de odihnă anual de 35 de zile lucrătoare, ci doar pentru perioada ulterioară promovării.

O soluție care nu ar permite unui judecător sau procuror ca, în cursul unui an, să beneficieze de concediul de odihnă prevăzut de lege și de regulamentul menționat, respectiv ca perioada de concediu să-i fie redusă proporțional cu aceea anterioară promovării și în care nu a efectuat concediul aferent, ar fi nu doar nelegală și inechitabilă, dar și lipsită de orice fundamentare logică. În situația în discuție, nici un argument nu ar putea justifica neacordarea concediului de odihnă integral de instanța sau parchetul la care judecătorul sau procurorul a promovat. În ipoteza prezentată, promovarea - aspect pozitiv al carierei oricărui judecător sau procuror, s-ar transforma practic într-o sancțiune, constând în reducerea numărului de zile de concediu de odihnă prevăzut de lege, cu cele aferente perioadei anterioare promovării din anul respectiv, chiar dacă acestea nu au fost efectuate la instanța sau parchetul de unde a promovat.

Dispozițiile art. 12 din Regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor sunt aplicabile și în situația promovării, dat fiind că unul dintre efecte este „transferul”, ca noțiune generică (în sensul de schimbare a locului de muncă), la instanța sau parchetul ierarhic superioare unde judecătorul sau procurorul a promovat.

Pe cale de consecință, dispozițiile regulamentare care reglementează situația acordării concediului de odihnă în cazul în care judecătorul sau procurorul a fost transferat la o altă instanță sau parchet se vor aplica atât situațiilor de transfer la instanțe sau parchete de același grad, precum și celor de „transfer” ca efect al promovării la instanțe sau parchete ierarhic superioare, situații similare care nu pot primi decât aceeași soluție, pentru identitate de rațiune.

În concluzie, ca **soluție de principiu**, conferită în esență de dispozițiile art. 79 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 2 alin. (1) și art. 12 din Regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor, coroborate și cu principiile de drept prezentate anterior, se va reține că, în cazul promovării unor judecători sau procurori la instanța sau parchetul ierarhic superioare și al neefectuării concediului de odihnă cuvenit pentru anul respectiv la instanța sau parchetul de la care au promovat, concediul de odihnă urmează a fi acordat de instanța sau parchetul la care judecătorii sau procurorii au fost promovați, în condițiile art. 12 din Regulament, aplicabile deopotrivă, pentru identitate de rațiune, în raport de condițiile concrete de la instanța sau parchetul unde au fost promovați.

Față de cele expuse, în temeiul art. 23 alin. (1) și (3) din Legea nr. 317/2004

privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, prin vot direct și secret, în unanimitate,

PLENUL CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE:

Art. 1 – Prevederile art. 7 alin. (2) din Regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 325/2005, cu modificările și completările ulterioare, privind compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat în anul anterior, pot fi aplicate și în cazul judecătorilor și procurorilor care promovează la instanța ori la parchetul ierarhic superioare, această situație reprezentând implicit și un caz de încetare a activității la instanța sau la parchetul de la care se promovează, dispozițiile menționate aplicându-se în cadrul reglementat de alin. (1) al aceluiași articol, în ceea ce privește concediul de odihnă neefectuat în anul calendaristic anterior.

Art. 2 – În cazul promovării unor judecători și procurori la instanța sau parchetul ierarhic superioare și al neefectuării concediului de odihnă convenit pentru anul respectiv la instanța sau parchetul de la care au promovat, concediul de odihnă urmează a fi acordat de instanța sau parchetul la care judecătorii sau procurorii au fost promovați, în condițiile art. 12 din Regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 325/2005, cu modificările și completările ulterioare, aplicabile deopotrivă, pentru identitate de rațiune, în raport de condițiile concrete de la instanța sau parchetul unde au fost promovați.

Data în București, la 20 august 2013.

**PREȘEDINTE,
PROCUROR OANA ANDREA SCHMIDT-HĂINEALĂ**

